

Klokken var henimod to, da hun foer op af et Halvblund, fordi hun hørte Enslev ringe. Hun kastede det uldne Tæppe omkring sig som et Sjal og skyndte sig ind til ham.

Enslev havde selv drejet op for Natlampen, der brændte over Hovedgærdet under en grøn Skærm. Da han saae hende, forstod han straks Sammenhængen og modtog hende med et Udbrud af Vrede.

Men hun var vant til hans Grovheder og satte sig roligt ned paa Sengekanten.

„Det nytter ikke, du skænder! Jeg kunde ikke lade dig ligge her alene. Du ser jo ogsaa, at Jensen ikke kommer. Hun sover som et Murmeldyr. I hvert Fald varer det altid en Evighed, inden hun faar sig stablet paa Benene.“

„Jeg har sagt dig, jeg vil ikke vide af, at du kommanderer med mine Tjenestefolk. Og hvad er det for et modbydeligt Hospitalstæppe, du har draperet dig med? Du har altsaa oven i Købet siddet og frosset. Lad mig føle dine Hænder ... De er jo som Isknolde!“

„Snak, min Ven! Fortæl mig saa, hvad det var, du vilde? Du har da ikke igen faaet Smerter?“

„Nej.“

„Hvorfor ringede du da?“

„Jeg er tørstig. Skænk mig lidt Vand!“

Han vilde ikke tilstaa, at han var vaagnet op af en urolig Søvn med uhyggelige Drømme og havde følt sig modløs i sin Ensomhed. Han havde aldrig udholdt længe